

комп'ютерну програму як послугу, що споживається у процесі обробки даних. Хмарні технології та програми, які працюють в «хмарі», надають додаткові послуги, пов'язані зі зберіганням даних. Власне саме ці послуги, за своєю правовою природою не можуть підпадати під дію ліцензійного договору.

Аналізуючи правовідносини, що виникають між Виконавцем послуг та Замовником (Клієнтом), можемо припустити, що такі правовідносини є характерними для договору зберігання. Проте, особлива речова природа, притаманна предмету договору зберігання, виключає можливість застосування даної договірної конструкції до правовідносин, об'єктом котрих виступають хмарні технології.

Підсумовуючи можна зробити висновок, що хмарні технології, як новий об'єкт обігу на цифровому ринку, потребує встановлення правової природи та закріплення нормативно-правового регулювання правовідносин, предметом якого виступають послуги хмарного сховища даних.

Література

1. Comission staff working document Communication from the comission from the comission to the European Parlament, the council The European economic and social committee and the committee oft he regions Unleashing the Potential of Cloud Computing in Europe from 27.09.2012. URL: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX: 52012 SC0271&from=EN> (дата звернення: 26.01.2018).

2. Про авторське право та суміжні права: Закон України від 23.12.1993 р. № 3792-XII URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3792-12> (дата звернення: 26.01.2018).

УДК 341.9 (043.2)

Стефанчук М. О., к.ю.н., доцент,
Київський національний університет ім. Т. Шевченка,
м. Київ, Україна

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ПІДґРУНТЯ РЕГУЛЮВАННЯ ПИТАНЬ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ СВОБОДОЮ ПЕРЕСУВАННЯ В ЄС

Основними міжнародними нормативно-правовими актами, що закріплюють свободу пересування, є Загальна декларація прав людини (ст. 13) і Міжнародний пакт про громадянські та політичні права (ст. 12).

Згідно зі ст. 3 Протоколу № 4 до Європейської конвенції про захист прав і основних свобод людини, свобода пересування гарантується в такий спосіб, що жодна людина не може бути позбавлена права в'їзду на територію держави, громадянином якої вона є.

Саме на цьому базуються основні стандарти Європейського Союзу в зазначеній сфері суспільних відносин, які закріплені в таких джерелах, як: 1) установчі договори; 2) договір про заснування Конституції для Європи (Конституція Європейського Союзу) від 29 жовтня 2004 р.; 3) конвенції між державами-членами; 4) регламенти; 5) директиви; 6) рішення Ради або Європейської комісії.

В європейському суспільстві саме свобода пересування фізичних осіб є однією з найважливіших цінностей. Адже Договором про Європейський Союз встановлено, що саме верховенство права і повага до прав людини повинні домінувати в сучасному світі. Усі держави об'єднуються з метою захисту справедливості, унеможливлення дискримінації та сприяння розвитку терпимості, солідарності, рівності і демократії. Висновок, що право на свободу пересування осіб є одним з базових прав людини і гарантується стандартами Європейського Союзу, можна зробити, проаналізувавши справу C-7/75 *Mr. And Mrs. F. v. Belgian State*, розглянуту Судом Європейського Союзу у 1975 р. Вперше у праві Європейського Союзу термін «свобода пересування фізичних осіб» був закріплений рішенням Суду Європейського Союзу у справі C-127/08 *Metock v. Minister for Justice, Equality and Law Reform* від 2008 р.

З підписанням Договору про Європейський Союз і набранням ним чинності в 1993 р. було запроваджено інститут європейського громадянства, згідно з яким, право на свободу пересування поширювалося на всіх громадян держав-членів Європейського Союзу. Ефективне функціонування цього права було забезпечене прийняттям Директиви 2004/38/ЄС Європейського парламенту та Ради від 29 квітня 2004 р. «Про право громадян Союзу та членів їхніх сімей вільно пересуватися та проживати на території держав-членів», яку 2011 р. було доповнено Регламентом 492/2011 щодо свободи пересування працівників у межах Союзу, що замінив Регламент 1612/68 [1].

Однак категорію свободи пересування в Європейському Союзі можна розділити в залежності від осіб, до яких вона застосовується. До них ми відносимо такі елементи: свобода пересування працівників; свобода пересування осіб у пошуку роботи; свобода пересування осіб, що не працюють; свобода пересування громадян третіх країн.

У правовому полі Європейського Союзу також виділяють низку законних обмежень свободи пересування, зокрема це стосується осіб, зайнятих на державних посадах, чи тих, що є представниками публічної влади (згідно зі ст. 45–4 Договору про функціонування Європейського Союзу); людей, в яких виявленні хвороби, що становлять загрозу системі охорони здоров'я (ст. 29 Директиви 2004/38/ЄС). Також можливо встановити певні обмеження з метою захисту національної безпеки, державних інтересів і зовнішнього правопорядку.

Розвиток правової культури і прагнення до встановлення верховенства

права у європейській цивілізації сприяють поступовій лібералізації положень про вільний рух осіб і всіх категорій громадян держав-членів Європейського Союзу та осіб третіх країн. Отже, право на вільне пересування в межах Європейського Союзу поступово розвивається та розширюється.

Саме створення Шенгенської зони, в якій відмінили прикордонний контроль, започаткувало загальну тенденцію в розвитку такого права. Результатом стало створення системи правових норм, які регулюють суспільні відносини, що виникають між різними державами Європи у зв'язку з встановленням ними прозорості спільних кордонів, визначенням єдиних правил і умов в'їзду на їхню територію, скасуванням митних перевірок, що перешкоджають вільному переміщенню людей і товарів, запровадженням єдиного візового режиму на кордонах із третіми країнами, тобто з країнами, територія яких знаходиться за межами Шенгенського простору [2].

Візовий кодекс, який діє з 2010 р., забезпечує ефективний контроль за міграційними потоками в Європейському Союзі, створює прозорі механізми встановлення обмежень шляхом ухвалення візових рішень. Він гармонізує основні стандарти і є базовим документом, який зменшує дискримінаційні прояви та сприяє розвитку демократичних принципів.

Положення цих документів мають враховуватися в практичній діяльності відповідних органів та осіб, які перетинають кордони країн – членів ЄС, а також тих, країн, які прагнуть стати частиною ЄС.

Література

1. Хроновскі Н. Формування єдиного європейського стандарту прав людини: приєднання Європейського Союзу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод / Н. Хроновскі // Європейське право. – 2013. – № 1–2. – С. 14–27.
2. Максименко С. Європейські стандарти свободи пересування і вибору місця проживання / С. Максименко // Юридический вестник. – 2002. – № 2. – С. 84–90.

УДК 347.44 (477)(045) (043.2)

Терещенко Т., слухачка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ЩОДО УКЛАДЕННЯ ДОГОВОРУ

Згідно із ст. 626 ЦКУ встановлено, що договором є домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну, або припинення цивільних прав та обов'язків. Договір є обов'язковим для виконання сторонами ст. 629 ЦКУ. Договір є укладеним, якщо сторони в належній